

Sygn. akt: WO 17/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

w sprawie o wznowienie postępowania karnego wobec M. M. (M.) zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Wojsk Lotniczych w P. z dnia 12 maja 1983 r. (S-lot [...]), po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 3 lutego 2014 r., wniosku obrońcy skazanego M. M. o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Wojsk Lotniczych w P. z dnia 12 maja 1983 r., sygn. akt S-lot [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek obrońcy skazanego M. M. o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Wojsk Lotniczych w P. z dnia 12 maja 1983 r. (S-lot [...]),

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 (w tym 23% podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za czynności w sprawie o wznowienie postępowania, a to na mocy § 14 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (Dz.U. z 2013 r., poz. 461),

3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Wojsk Lotniczych w P. z dnia 12 maja 1983 r. (S-lot [...]) szer. M. M. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 210 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 k.k. (wszystkie z 1969 r.) i na mocy art. 210 § 1 k.k. z 1969 r. został skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności, na karę 3 lat pozbawienia praw publicznych oraz wymierzono mu karę 5000 zł grzywny.

Wyrok uprawomocnił się w pierwszej instancji gdyż postępowanie toczyło się w trybie postępowania doraźnego na podstawie art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1982 r. o szczególnej regulacji prawnej w okresie zawieszenia stanu wojennego (Dz.U. 1982 r. Nr 41, poz. 273).

W dniu 30 grudnia 2013 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek adw. M. Z., obrońcy z urzędu skazanego M. M., o wznowienie postępowania karnego. Obrońca skazanego na podstawie art. 542 § 1, art. 540 § 1 pkt 1 oraz art. 547 § 2 k.p.k. wniósł o:

- „a) wznowienie postępowania w sprawie przeciwko M. M. (M.) skazanego za popełnienie przestępstwa określonego w art. 210 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 60 § 3 k.k. z 1969 r.,
- b) uchylenie wyroku b. Sądu Wojsk Lotniczych w P., sygn. S-lot [...] z dnia 12 maja 1983 r., którym szer. M. M. został uznany za winnego przestępstwa określonego w art. 210 § 1 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 60 § 3 k.k. i za ten czyn skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności, karę 3 lat pozbawienia praw publicznych oraz 5 000 zł nawiązki,
- c) umorzenie sprawy na podstawie art. art. 101 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k.,
- d) zasądzenie na rzecz obrońcy wyznaczonego z urzędu kosztów postępowania według norm przepisanych”.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obrońca skazanego wniosek o wznowienie postępowania wniósł w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z postępowaniem dopuszczono się

przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia). Ta podstawa wznowienia postępowania karnego nie znalazła żadnego odzwierciedlenia w uzasadnieniu wniosku. Zauważyć nadto należy, że ta podstawa wznowieniowa wymaga wykazania w sposób określony w art. 541 k.p.k., zaistnienia tego przestępstwa, przy czym ma być to czyn popełniony w związku z tym postępowaniem (np. fałszywe zeznania, groźba karalna wobec sędziego, wręczenie korzyści majątkowej osobie będącej organem procesowym, itd.). Art. 541 k.p.k. określa, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba, że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania obrońca skazanego wymienił podstawę wznowienia określoną w art. 540 § 2 k.p.k. (postępowanie wznowia się na korzyść oskarżonego, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie), gdyż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 16 marca 2011 r., sygn. akt K. 35/08 stwierdził niezgodność z Konstytucją i Międzynarodowym Paktem Praw Obywatelskich i Politycznych Dekretu o stanie wojennym i Dekretu o postępowaniach szczególnych z dnia 12 grudnia 1981 r.

W sprawie, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania, podstawą uznania winy i skazania oskarżonego był art. 210 § 1 i art. 60 § 1 k.k. z 1969 r. i o niezgodności tego przepisu z Konstytucją Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził. Jak sam wnioskujący stwierdził, sąd orzekający nie sięgnął po przepisy materialno-karne Dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz.U. 1981 r. Nr 29, poz. 156), podwyższające kary w postępowaniu szczególnym. Dodać należy, że rozpoznający sprawę Sąd Wojsk Lotniczych w P. kierował się przepisami art. 4 § 1 i art. 357 k.p.k. (z 1969 r.) oraz art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1982 r. o szczególnej regulacji prawnej w okresie zawieszenia stanu wojennego (co wynika z treści wyroku).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

aw